

Dosar nr. 2-21142126-05-25r-15102021

Prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Cahul
Judecător: Leonid Turculeț

Curtea de Apel Cahul

D E C I Z I E în numele Legii

03 decembrie 2021

mun. Cahul

Colegiul judiciar al Curții de Apel Cahul

în componența:

președintele ședinței de judecată:

judecătorii:

Ruslan Petrov,

Natalia Bondarenco,

Serghei Pilipenco,

în lipsa părților, a judecat recursul ordinar, declarat de către executorul judecătoresc Mariana Bușuleac împotriva încheierii Judecătoria Cahul sediul Central din 27 septembrie 2021, pronunțată în pricina la demersul executorului judecătoresc Mariana Bușuleac privind anunțarea în căutare a debitorului Negru Alexandru, -

C O N S T A T Ă :

În fapt.

La data de 27 septembrie 2021 executorul judecătoresc Bușuleac Mariana a înaintat în Judecătoria Cahul, sediul Central demersul privind anunțarea în căutare a debitorului Negru Alexandru.

În motivarea demersului a invocat că în procedura sa se află la executare documentul executoriu privind încasarea datoriei în mărime de 8423,12 lei de la Negru Alexandru născut la ***** dom. ***** în beneficiul S.A. Moldcell.

Față de debitorul Negru Alexandru pentru asigurarea executării au fost aplicate măsurile de executare: aplicarea interdicțiilor la bănci și la ASP. Concomitent în privința debitorului au fost aplicate restricții în conformitate cu imperativele legale, dar măsurile aplicate nu au determinat executarea efectivă a documentului executoriu.

Executorul afirmă că a remis debitorului citații pentru a se prezenta în fața sa, a întreprins măsuri de căutare fiind stabilit că nu se află la domiciliul indicat în actele de executare.

Până în prezent datoria de către debitor nu a fost stinsă și ultimul se eschivează de la executarea documentului executoriu.

Consideră executorul judecătoresc necesar de a anunța în căutare debitorul, pentru stabilirea locului de trai, întru executarea efectivă a documentului executoriu.

Poziția primei instanțe.

La 27 septembrie 2021, Judecătoria Cahul, sediul Central a pronunțat încheierea, prin care a respins ca neîntemeiat demersul executorului judecătoresc Bușuleac Mariana privind anunțarea în căutare a debitorului Negru Alexandru.

Solicitarea recurentului.

În dezacord cu încheierea Judecătorei Cahul, sediul Central din 27 septembrie 2021, executorul judecătoresc Mariana Bușuleac la 11 octombrie 2021, a depus recurs împotriva încheierii enunțate, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii recurate, reexaminarea cauzei cu admiterea demersului executorului judecătoresc Bușuleac Mariana privind anunțarea în căutare a debitorului Negru Alexandru.

În argumentarea cererii de recurs înaintate a menționat că , la data de 03.02.2020 a fost intentată procedura de executare privind încasarea datoriei de la Negru Alexandru în beneficiul „Moldcell” Î.M. De la intentarea procedurii de executare până în prezent debitorul nu a executat obligațiunile sale.

Potrivit materialelor cauzei ultimul a recepționat citația cu actele prin care a fost intentat procedura și documentul executoriu. Astfel este cunoscut cu certitudine că ultimul se eschivează de la executarea obligației sale față de „Moldcell” Î.M. cu rea voință.

La data de 03.12.2020 executorul judecătoresc împreună cu creditorul s-au deplasat la domiciliul debitorului în*****, fiind constatat faptul că ultimul nu locuiește la domiciliu. Mama debitorului categoric a refuzat să primească citație și nu a dorit să comunice unde debitorul se află. Astfel este evident că debitorul se eschivează de la executarea obligațiilor.

Reține că, în motivarea încheierii judecătorești a reținut că, executorul nu a întreprins alte măsuri de stabilire a locului aflării debitorului. În acest sens se menționează că alte măsuri decât anunțarea în căutare legislația nu a prevăzut dacă le cunoaște judecătorești urma să le indice în încheiere, or anume poliția este în drept de a efectua căutarea debitorului astfel această este unica metodă legală de identificare a locului de aflare a debitorului. Debitorul a fost căutat la domiciliu în modul prevăzut de legislație de către creditor și executor judecătoresc însă această acțiune nu a atins scopul urmărit.

În susținerea poziției sale se invocă prevederile art. 38, 39 Cod civil, menționând că reieșind din normele citate executorul are dreptul de a căuta debitorul doar la domiciliu, însă debitorul nu a prezentat dovada că și-a schimbat domiciliu. Iar reieșind din prevederile art. 39 al. (3) CC executorul este în drept de a înainta demers privind anunțarea în căutare de debitorului pentru a executa documentul executoriu.

Totodată se menționează că, debitorul a primit încheierea de intentare cu anexe astfel ultimul cunoștea despre faptul că urmează să achite datoria, iar prin faptul că nu a comunicat noul domiciliu sau reședință temporară în modul prevăzut de legislație în vigoare duce la o singură concluzie logică – debitorul se eschivează de la executarea obligațiilor cu rea-credință.

Notează că, un alt argument indicat de judecător este că executorul nu a indicat din ce motiv și care acțiuni de executare fac necesară prezența debitorului în fața executorului. Consideră acest argument lipsit de logică or demersul de anunțare în căutare nu are drept scop de prezentare a debitorului prin poliție în fața executorului judecătoresc (scopul prevăzut de demers privind aducerea silită a debitorului în fața executorului judecătoresc) ci este de stabilire a domiciliului nou sau reședinței temporare unde debitorul să primească corespondență. Stabilirea domiciliului nou va duce la executarea a documentului executoriu în termen rezonabil. Stabilirea domiciliului v-a duce la respectarea drepturilor debitorului, or acțiuni de executare în lipsa acestuia pot duce la încălcarea drepturilor acestuia. Or, potrivit art. 44 al. (1) Cod de executare debitorul are dreptul: a) să ia cunoștință de materialele procedurii de executare; b) să facă extrase și copii de pe materialele procedurii de executare; c) să depună cereri și demersuri; d) să participe la actele de executare; e) să-și prezinte argumentele și considerentele asupra

tuturor chestiunilor; f) să dea executorului judecătoresc explicații verbale și scrise; g) să facă obiecții împotriva cererilor, argumentelor și considerentelor celorlalți participanți la procedura de executare; h) să solicite recuzarea executorului judecătoresc; i) să încheie tranzacții; j) să se expună asupra apartenenței și valorii bunurilor urmărite; k) să conteste actele executorului judecătoresc; l) să exercite alte drepturi prevăzute de legislație.

Necunoașterea locului de aflare a debitorului și neaducerea la cunoștință a actelor și acțiunilor executorului judecătoresc duc doar la încălcarea drepturilor debitorului, și imposibilitatea ultimului de a face cunoștință cu acestea, de a înainta cereri și demersuri, să participe la actele de executare să-și prezinte argumentele asupra tuturor chestiunilor etc. Executorul judecătoresc nu dorește să facă aceste acțiuni și anume să încalce drepturile debitorului și are necesitatea de a identifica domiciliul nou al debitorului.

Suține că, anume acesta este acel caz când prezența debitorului la anumite acțiuni de executare este impusă de lege care este reglementată de prevederile art. 72 alin. (1) Cod de executare, legea urmează a fi respectată de executor judecătoresc, debitori și instanțele de judecată.

Din materialele cauzei și încheiere rezultă cert că debitorul nu dispune de careva bunuri care pot fi urmărite pentru a stinge obligația. Astfel este cert că debitorul urmează să se prezinte în fața executorului judecătoresc pentru a onora obligațiunea prevăzută de art. 44 al. (3) Cod de executare și anume să declare în scris, pe propria răspundere, executorului judecătoresc, la solicitarea acestuia, toate veniturile, drepturile de creanță definite și bunurile sale, inclusiv cele care se află în proprietate comună pe cote-părți, în devălmășie sau care sînt gajate, precum și locul aflării lor. Dacă judecătorul cunoaște altă modalitate de a obține o astfel de declarație în alt mod decît prin stabilirea locului de aflare a debitorului nu are decît să o facă cu menționarea acestei modalități în încheiere însă astfel de date nu se regăsesc în încheiere.

Executorul judecătoresc a verificat toate băncile precum și toate registrele publice pe care le dețin autoritățile Republicii Moldova, debitorul nu deține bunuri care pot fi urmărite însă ultimul poate deține bunuri mobile care pot fi urmărite. Dar pentru urmărirea bunurilor mobile la fel este necesară prezența debitorului or legiuitorul a prevăzut și modalitatea de urmărirea acestora, prin prevederile art. 88 alin. (1), art. 90 Cod de executare.

Din normele cuprinse la Capitolul IX din Codul de executare, rezultă că prezența debitorului este obligatorie fiindcă ultimul poate indica ordinea și modul de urmărirea bunurilor precum și modul de vînzarea acestora prin licitație sau la organizații comerciale. Modul de stabilire a prețului de către expert sau de comun acord cu părțile. Modul de retribuire a sumelor obținute din vînzarea bunurilor etc.

Toate acestea sunt garanții pentru debitor care au fost prevăzute de legiuitor, iar pentru respectarea acestora Parlamentul a prevăzut instituția de căutare a debitorului, iar neaplicarea acesteia poate duce doar la încălcarea drepturilor debitorului și imposibilitatea de a executa documentul executoriu fapt ce duce la încălcarea dreptului la un proces a creditorului garantat de art. 6 CEDO, fapt pentru care Republica Moldova are cele mai multe condamnări la CEDO la fel foarte multe hotărîri prin care statul este obligat să achite despăgubiri creditorilor deoarece instanțele de judecată pun impedimente la executarea obligațiilor în cadrul rapoartelor civile.

Astfel acesta este acel de al doilea caz când prezența debitorului la anumite acțiuni de executare este impusă de lege care este reglementată de prevederile art. 72 alin. (1) Cod de executare.

Indică că, ultimul temei de respingere a demersului este că creditorul nu a solicitat anunțarea în căutare a debitorului - este cel mai important temei de respingere a demersului.

Potrivit art. 44 al. (5) Cod de executare: Creditorul este obligat să acorde executorului judecătoresc sprijin efectiv pentru aducerea la îndeplinire a executării silite, punându-i la dispoziție și mijloacele necesare în acest scop.

Menționează că, nu este clar cum a stabilit judecătorul că creditorul nu a solicitat anunțarea în căutare debitorului, or un refuz la demers de către reprezentantul „Moldcell” Î.M. nu este anexat la materialele cauzei. Reieșind din norma citată Creditorul are obligația de să acorde ajutor pentru a executa iar acest demers este unica cale la moment de a executa documentul executoriu. Legislația în vigoare nu prevede în mod expres că creditorul obligatoriu în formă scrisă să solicite Instanței de Judecată ca să fie admis demersul de anunțare în căutare a debitorului pentru ca acesta să fie admis. Cererile pot fi făcute în scris și verbal, prin telefon și alte căi de comunicație. La fel dacă este sau nu acordul creditorului putea fi verificat de instanța de judecată prin efectuarea unei interpelări la creditor în cazul în care dubii dacă „Moldcell” Î.M. dorește să fie executată hotărârea judecătorească sau nu. Or interes sporit de admitere a demersului rezultă din faptul că neexecutarea hotărârii duce la pierderi a companiei care nu poate să gestioneze mijloace financiare deoarece acestea sunt înghețate de debitor prin neonorarea obligațiilor. Iar instanța în detrimentul creditorului respinge demersul executorului judecătoresc menționând că „instanța nu are acordul creditorului de favoriza executarea obligațiilor” - este un absurd care nici nu se merită de combătut. Însă executorul are obligația de a înainta acest demers acest fapt rezultă din interpretarea prevederilor legale inserate la art. 1 Cod de executare. Astfel executorul este unica autoritate care este în drept să efectueze acțiuni de urmărire a bunurilor debitorului iar fiecare acțiune este taxată. Astfel toate cheltuielile ulterior sunt puse pe seama debitorului fapt ce rezultă din prevederile art. 36 Cod de executare.

Subliniază că, dacă acest demers este respins executorul are obligația de a înainta repetat alt demers cu același conținut deoarece este cert că anume această procedură de executare nu poate fi încheiată fără prezența debitorului. Iar debitorul din motivul respingerii acestui demers o să fie dezavantajat deoarece executorul judecătoresc v-a înainta repetat demers iar cheltuielile pe care urmează să le achite debitorul vor crește dublu la aceeași etapă de executare fapt ce este în detrimentul debitorului. Este cert că neadmiterea nemotivată a demersului duce la supra îndatorarea debitorului punând pe seama acestuia noi cheltuieli. Astfel nu este clar ce scop a urmărit judecătorul adoptând o soluție defavorabilă debitorului, creditorului, executorului judecătoresc și desigur Statului care v-a fi nevoit să achite pentru repararea prejudiciului pentru neexecutarea hotărârii judecătorești în termen rezonabil. Manifestând lipsă de respect față de magistratul care a lucrat și a emis o hotărâre, punând piedici pentru executarea acesteia prin adoptarea unor încheieri confuze.

Se face trimitere la pct. 1) Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.10 din 16.12.2013 „Cu privire la aplicarea de către instanțele judecătorești a unor prevederi ale Codului de executare, în cauzele civile”. Plenul Curții Supreme de Justiție, în baza art. 2 lit.d), art. 16 lit.c) din Legea cu privire la Cureaua Supremă de Justiție nr. 789 din 26.03 1996 și art. 17 din Codul de procedură civilă, prin prezenta hotărâre, oferă următoarele explicații: Se va reține că procedura de executare este o fază importantă a procesului civil, or, neexecutarea efectivă a hotărârilor judecătorești face actul de justiție iluzoriu. Dacă se refuză sau se omite executarea unei hotărâri judecătorești sau se întârzie executarea acesteia, garanțiile art.6 ale CEDO de care a beneficiat iustitiabilul în fața instanțelor judecătorești își pierd orice rațiune a se vedea (Andor v. România hotărârea din 25.11. 2005, Hornsby v. Grecia, hotărârea din 19.03.1997). Nu numai

neexecutarea unor hotărâri judecătorești definitive, ci și amânarea momentului la care ea își produce efectele care face dreptul la un proces echitabil inoperabil și iluzoriu în detrimentul uneia dintre părți. (Recomandarea nr. Rec. (2003)217 din 09.09.2003 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei în materie de executare a deciziilor judecătorești).

Din considerentele enunțate rezultă și rolul incontestabil al instanțelor de judecată în procedura de executare, care au menirea să asigure corectitudinea, promptitudinea și eficiența executării silite a actelor de iustitie. Este evident că rolul instanțelor de judecată la favorizarea executării documentului executoriu este unu foarte important astfel admiterea demersului de anunțare în căutare a debitorului duce la o singură soluție legală și anume cea de favorizarea executării în termen rezonabil a documentului executoriu și cel mai important de a respecta drepturile debitorului prin aducerea la cunoștință a acțiunilor întreprinse în privința acestuia precum și micșorarea numărului de acțiuni care ca consecință duc la micșorarea cheltuielilor de executare care la sfârșit sunt încasate de la debitor. Instanța de judecată este unica autoritate care poate anunța în căutare debitorul astfel este unica instituție care poate favoriza executarea documentului executoriu fără ca să fie încălcat termenul rezonabil de executare și creșterea compensațiilor achitate de stat pentru neexecutarea în termen a documentului civil.

Explică că, anunțarea în căutare nu limitează careva drepturi a debitorului, or, ultimul nu este reținut, nu este privat de libertate, nu este escoratat – aceasta reprezintă o noperațiune de identificare a locului de aflare a debitorului care în consecință se adduce la cunoștință executorului fără a limita careva drepturi a debitorului, iar debitorul află care executor a intentat procedura de executare și sediul acestuia.

Conform art. 72 alin. (1) Cod de executare, în cazul când prezenta debitorului la anumite acțiuni de executare este impusă de lege, de documentul executoriu sau când executorul judecătoresc ori creditorul o consideră necesară, iar locul de aflare a debitorului nu este cunoscut, instanța de judecată, la demersul executorului judecătoresc sau la cererea creditorului, adoptă o încheiere de căutare a debitorului. Demersul executorului judecătoresc privind căutarea debitorului se examinează pe baza materialelor anexate la demers. Instanța care examinează demersul poate dispune citarea participanților la proces și a executorului judecătoresc pentru a se pronunța cu privire la temeiurile invocate în demers.

Astfel toate condițiile prevăzute de lege sunt întrunite iar instanța de judecată are o singură soluție cea de a admite demersul, or careva temeiuri de respingere nu rezultă din norma sus citată.

Consideră că cererea de recurs urmează a fi admisă cu adoptarea soluției de casare a încheierii cu rejudecare demersului și emiterea deciziei de admitere a demersului

Termenul de declarare a recursului.

Potrivit art. 425 Cod de procedură civilă, *termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.*

Din actele cauzei se constată că, încheierea Judecătoriei Cahul sediul Central a fost pronunțată la data de 27 septembrie 2021, iar cererea de recurs a fost depusă de recurent, la 11 octombrie 2021. Prin urmare se constată că recursul este depus în termen.

Aprecierea instanței de recurs.

Verificând materialele cauzei civile și analizând în complex argumentele și criticile invocate în recurs, Colegiul judiciar concludde asupra necesității respingerii recursului și

menținerii încheierii Judecătoriei Cahul, sediul Central din 27 septembrie 2021, din următoarele considerente.

Astfel, pentru a elucidă aspectele abordate în cererea de recurs, Colegiul judiciar invocă legislația pertinentă cazului și motivele expuse mai jos.

Potrivit art. 426, alin. (3) Cod de procedură civilă, „recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copieii certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.”

În conformitate cu art. 423, alin. (1) Cod de procedură civilă, „încheierea dată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, separat de hotărâre, de către părți și de ceilalți participanți la proces în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi, precum și în cazurile în care încheierea face imposibilă desfășurarea de mai departe a procesului”.

Potrivit art. 427, lit. a) Cod de procedură civilă, „instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea”.

Pornind de la prevederile legii citate, recursul s-a examinat fără participarea părților, însă cu înștiințarea acestora despre locul, data și ora judecării cauzei civile în ordine de recurs, cu propunerea de a depune referință până la data de 12 noiembrie 2021. Intimatul nu a prezentat referință la cererea de recurs în termenul stabilit de instanță.

Colegiul judiciar reține că prima instanță a constatat și a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei civile în fond, a aplicat corect normele de drept material și normele de drept procedural. La examinarea demersului a apreciat obiectiv și sub toate aspectele probatoriul cauzei civile, respectând prevederile art. 130, alin. (1) Cod de procedură civilă, potrivit căruia, „instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege”.

Potrivit art. 21, alin. (1) Cod de executare, „executorul judecătoreesc este unica persoană autorizată să efectueze executarea silită a documentelor executorii”.

Din materialele dosarului s-a stabilit că în procedura executorului judecătoreesc Bușuleac Mariana se află spre executare silită documentul executoriu nr. 2-235/19 din 04.12.2019, emis de Judecătoria Cahul, sediul Cantemir privind încasarea sumei de 8232,12 lei MDL de la Negru Alexandru, în contul creditorului Î.M. Moldcell S.A. c.f. *****adresa mun. *****.

Prin încheierea de intentare a procedurii de executare din 03 februarie 2020 s-a dispus intentarea procedurii de executare a documentului executoriu nr. 2-235/19 din 04.12.2019 cu obligarea debitorului să execute cerințele în decurs de 15 zile și prezentarea la biroul executorului judecătoreesc pentru prezentarea dovezii executării documentului executării. (f.d.4)

Potrivit avizului de recepție, anexat la materialele demersului, se atestă faptul că debitorul Negru Alexandru nu a recepționat corespondența expediată de executorul judecătoreesc, aceasta fiind restituită cu mențiunea „plecat”. (f.d.9).

Prin încheierile din 26.06.2020 executorul judecătoreesc a dispus aplicarea măsurilor de asigurare a executării fiind aplicate interdicții în cazul existenței anumitor mijloace financiare sau bunuri deținute de Negru Alexandru. (f.d.7,8).

Conform procesului-verbal de constatare a imposibilității de executare din 03 decembrie 2020 executorul judecătoreesc Bușuleac Mariana, în prezența reprezentantului Poliției Judecătorești – Merlan Carolina, a reprezentantului Primăriei – Panea Sergiu, a reprezentantului creditorului – Griuc Dumitru, a efectuat control la fața locului ***** ,***** în vederea stabilirii posibilității executării silită. A constatat că Negru Alexandru domiciliat pe adresa ***** ,*****

nu se află la domiciliu, iar mama debitorului a comunicat că menține legătura cu feciorul său și nu cunoaște locul aflării lui, refuzând să primească citație pentru feciorul său.(f.d.10).

Potrivit informației din baza de date SIC ACCES a Agenției Servicii Publice, lipsesc careva informații privind traversarea frontierei de stat de către Neagu Alexandru. (f.d. 6)

Fiind investită cu dreptul de a judeca cauza civilă, Judecătoria Cahul sediul Central prin încheierea din 27 septembrie 2021, corect a ajuns la concluzia netemeinicii cerințelor înaintate de către executorul judecătoresc Bușuleac Mariana, fiind dispusă respingerea acestora.

Conform art. 10, alin. (1), (2) Cod de executare, *„executarea silită reprezintă un ansamblu de măsuri, prevăzute de prezentul cod, prin care creditorul realizează, prin intermediul executorului judecătoresc, cu concursul organelor de stat abilitate, drepturile sale, recunoscute printr-un document executoriu, dacă debitorul nu-și îndeplinește benevol obligațiile. Executarea silită începe prin sesizarea executorului judecătoresc în condițiile legii și se efectuează prin orice formă prevăzută de prezentul cod, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului recunoscut prin documentul executoriu, până la achitarea dobânzilor, a penalităților sau a altor sume, acordate potrivit legii, precum și a cheltuielilor de executare”*.

Pentru executarea documentului executoriu, executorul judecătoresc dispune de anumite drepturi prevăzute de art. 22 Cod de executare, cum ar fi *„să citeze, la sediul biroului său și la locul efectuării actelor de executare, debitorul și alți participanți implicați în procesul de executare; să solicite și să primească gratuit pe suport de hârtie și în regim on-line din partea autorităților publice centrale și locale, a instituțiilor (inclusiv financiare), din partea altor organizații (indiferent de tipul de proprietate și de forma juridică de organizare) deținătoare de registre de stat și de informații relevante pentru procedura de executare orice informație care ar permite identificarea debitorului, a patrimoniului său și a locului aflării lor, inclusiv și să dispună anunțarea în căutare și reținerea mijloacelor de transport, să identifice bunurile debitorului, să solicite instanței judecătorești, la cererea creditorului, aplicarea față de debitor a interdicției de a părăsi țara în cazul în care plecarea acestuia ar face imposibilă sau dificilă executarea hotărârii judecătorești”*.

Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, *„executorul judecătoresc este obligat să întreprindă măsurile prevăzute de lege pentru executarea operativă a documentelor executorii...”*.

În temeiul art. 60 Cod de executare a fost intentată procedura de executare a documentului executoriu sus indicat.

Colegiul constată că în conformitate cu art. 72, alin. (1), (2) Cod de executare, *„căutarea debitorului și a bunurilor sale se efectuează în cazul în care prezența debitorului la anumite acțiuni de executare este impusă de lege, de documentul executoriu sau când executorul judecătoresc ori creditorul o consideră necesară, iar locul de aflare a debitorului nu este cunoscut, instanța de judecată, la demersul executorului judecătoresc sau la cererea creditorului, adoptă o încheiere de căutare a debitorului. Căutarea debitorului persoană fizică se efectuează de către organul afacerilor interne în a cărui rază teritorială se află ultimul domiciliu al debitorului.”*

Din conținutul dispoziției legale enunțate se conturează două condiții în prezența cărora debitorul poate fi anunțat în căutare, și anume: 1) prezența debitorului la anumite acțiuni de executare este impusă de lege sau de documentul executoriu, executorul judecătoresc ori creditorul consideră necesară prezența debitorului la anumite acțiuni de executare, și 2) locul de aflare a debitorului nu este cunoscut.

În ce privește primul aspect - necesitatea prezenței debitorului la anumite acțiuni de executare, Colegiul relevă că pentru a anunța debitorul în căutare, urmează a fi argumentată

imposibilitatea efectuării acțiunilor de executare în lipsa acestuia, ținând cont de conținutul legii, al documentului executoriu, opiniei creditorului sau executorului judecătoresc.

La caz, Colegiul constată că demersul înaintat de executorul judecătoresc nu corespunde cerinței sus-descrie, având un conținut general și vag. Or, executorul judecătoresc a solicitat anunțarea în căutare a debitorului fără a indica în concret motivele care stau la baza acestei solicitări, nu a indicat acțiunile concrete pe care dorește să le petreacă cu participarea obligatorie a debitorului, limitându-se în a invoca imposibilitatea executării documentului executoriu, fără a explica care anume acțiuni de executare sunt imposibil de a fi întreprinse în lipsa debitorului și în ce mod prezența acestuia va duce la executarea documentului executoriu.

În acest context, Colegiul relevă că simpla menționare a normei de drept care acordă posibilitate de a căuta debitorul, nu poate substitui motivarea acțiunilor executorului judecătoresc și aduce o neclaritate în privința motivelor pentru care se solicită aplicarea acestei măsuri. În acest sens, instanța de recurs atrage atenția executorului judecătoresc că căutarea debitorului nu poate fi dispusă fără ca în demersul examinat să fie indicate desfășurat motivele de fapt și de drept a necesității căutării debitorului, confirmate prin probe autentice, elemente care vor fi examinate de către instanță la adoptare hotărârii pronunțate.

În ce privește al doilea aspect, Colegiul remarcă faptul că pentru căutarea debitorului, este indispensabil ca locul de aflare a acestuia să nu fie cunoscut.

Colegiul relevă că pentru solicitarea anunțării în căutare a debitorului, urmează a fi probat de către executorul judecătoresc faptul întreprinderii tuturor măsurilor posibile, pentru a identifica locul de aflare a debitorului. Or, în speță, în demersul înaintat executorul judecătoresc invocă precum că debitorul Negru Alexandru pe adresa indicată în documentul executoriu nu locuiește, fiind plecat peste hotarele țării, ceea ce face imposibilă executarea documentului executoriu, însă la materialele dosarului nu au fost regăsite probe ce ar demonstra această constatare a executorului judecătoresc, acestea fiind doar din declarațiile rudelor debitorului.

Nu poate fi reținută poziția recurentului precum că a remis debitorului citații pentru a se prezenta în fața sa, a întreprins măsuri de căutare fiind stabilit că nu se află la domiciliul indicat în actele de executare.

La caz, instanța de recurs menționează că din materialele anexate la demersul înaintat nu se atestă contribuția activă a executorului judecătoresc în vederea petrecerii acțiunilor identificării locului de aflare a debitorului premergătoare anunțării în căutare, or, simpla citare a debitorului nu reprezintă o unică măsură eficientă care poate fi întreprinsă în vederea identificării locului de aflare a debitorului. Executorul judecătoresc s-a limitat doar la anexarea titlului executoriu eliberat de Judecătoria Cahul, sediul Central, și încheierii de intentare a procedurii de executare a documentului executoriu.

Notoriu este faptul că citația expediată debitorului datează cu luna februarie 2020, ultima fiind returnată cu mențiunea „Plecat”.

Ulterior, executorul judecătoresc Bușuleac Mariana conform procesului-verbal de constatare a imposibilității de executare la data de 03.02.2020, a efectuat control la fața locului în ***** ,***** în vederea stabilirii posibilității executării silite și a constatat că Negru Alexandru domiciliat pe adresa r. ***** ,***** nu se află la domiciliu, lipsind alte informații în temeiul cărora executorul judecătoresc să justifice măsurile întreprinse în vederea stabilirii locului aflării debitorului.

În contextul circumstanțelor constatate, executorul judecătoresc Bușuleac Mariana înaintează demers privind anunțarea în căutare a debitorului Negru Alexandru la data de 27.09.2021, fără a duce careva argumente asupra faptului că ultimele acțiuni întreprinse de

executorul judecătoresc în vederea stabilirii locului aflării debitorului datează cu luna decembrie 2020, respectiv se atestă că în această perioadă executorul judecătoresc nu a întreprins nici o acțiune în vederea stabilirii locului aflării debitorului.

De asemenea, este de menționat că executorul judecătoresc deplasându-se la locul unde debitorul își are domiciliul, nu a înmănat actele de procedură unui membru al familiei debitorului, în acest caz fiind aplicabile dispozițiile art. 67, alin. (2) din Codul de executare, care statuează că, în cazul absenței destinatarului persoană fizică, documentele menționate la alin. (1) se înmânează unui membru adult al familiei lui, rudelor, afinilor acestuia sau unei persoane care locuiește cu destinatarul, unei persoane cu funcție de răspundere din primărie sau președintelui asociației locatarilor de la domiciliul destinatarului, pentru a i se transmite lui.

Este neîntemeiată poziția executorului judecătoresc exprimată în recursul declarat, precum că legislația de executare în vigoare nu stabilește obligația executorului judecătoresc să întreprindă acțiuni în vederea anunțării în căutare a debitorului și că obligația de a efectua căutarea debitorului este a organelor afacerilor interne. Or, căutarea debitorului revine organelor afacerilor interne doar în temeiul unei încheieri judecătorești privind anunțarea în căutare a debitorului, care se emite în baza materialelor anexate la demers.

Prin urmare, sarcina demonstrării întreprinderii tuturor acțiunilor în vederea stabilirii locului aflării debitorului și imposibilitatea găsirii acestuia, ce ar justifica înaintarea demersului privind anunțarea în căutare a debitorului, revine executorului judecătoresc. Această ordine de idei rezultă din prevederile art. 72 Cod de executare în coroborare cu practica judiciară națională. Prin prisma practicii judiciare naționale, până la înaintarea în instanța de judecată a demersului privind anunțarea în căutare a debitorului, executorul judecătoresc urmează să întreprindă efectiv toate acțiunile posibile și legale, întru stabilirea locului aflării debitorului, și doar în cazul în care a epuizat toate măsurile respective, să înainteze un demers în instanța de judecată, privind anunțarea în căutare a debitorului.

În altă ordine de idei, Colegiul reține că executorul judecătoresc nu a probat faptul aplicării măsurilor asiguratorii, respectiv a omis să comunice instanței rezultatele măsurilor de asigurare aplicate, or, la caz nu au fost anexate informații de la instituțiile bancare, din baza de adate ASP sau Departamentul Cadastru prin care să se confirme că debitorul Negru Alexandru nu dispune de careva bunuri imobile, respectiv nu este clar în baza căror probe executorul judecătoresc a constatat faptul că debitorul Negru Alexandru nu dispune de bunuri imobile.

Astfel, Colegiul remarcă că executorul judecătoresc nu a probat lipsa patrimoniului ce ar putea fi urmărit, în acest sens fiind necesară prezentarea informației eliberate de deținătorul Registrului bunurilor imobile și Registrului de stat al transportului, precum și a informației cu privire la veniturile obținute de debitor în ultimii ani. La fel, era necesară verificarea informației dacă debitorul este angajat în câmpul muncii, dacă beneficiază de careva indemnizații sau alocații sociale, dacă este fondator și asociat la careva persoane juridice. Or, în lipsa informației menționate este imposibilă evaluarea stării materiale a debitorului.

Prin urmare, în lipsa unor probe contrare, Colegiul nu poate deduce că debitorul nu dispune de patrimoniu care ar putea fi urmărit.

În acest sens, Colegiul relevă că executorul judecătoresc urmează să țină cont de modalitățile reale de executare silită și să întreprindă acțiunile cuvenite pentru executarea documentului executoriu. Or, în cazul dat nu se urmărește debitorul în persoană, ci obligația acestuia față de creditor.

Pornind de la aceste raționamente, Colegiul conchide că executorul judecătoresc nu a probat faptul depunerii diligenței necesare întru identificarea bunurilor debitorului din contul cărora ar putea fi stinsă creanța, precum și a locului de aflare a debitorului.

Prin urmare, Colegiul conchide că nu există indici obiectivi pentru a considera că neanunțarea în căutare a debitorului ar face imposibilă sau dificilă executarea hotărârii judecătorești, temeiuri întru susținerea oportunității căutării debitorului nefiind depistate.

Colegiul relevă că anunțarea în căutare a debitorului constituie o măsură excepțională. La aplicarea acestei măsuri instanța este obligată să țină cont de proporționalitatea între interesul creditorului, drepturile debitorului și scopul urmărit. Or, având în vedere impactul măsurii respective, aplicarea acesteia fără justificare nu este admisibilă.

În concluzie, Colegiul conchide că executorul judecătoresc nu a prezentat date suficiente care să confirme întrunirea condițiilor stabilite la art. 72 Cod de executare, în vederea anunțării în căutare a debitorului.

Totodată, Colegiul judiciar ține să menționeze că din materialele anexate la demersul înaintat de executorul judecătoresc, nu se atestă contribuția activă a executorului judecătoresc în vederea identificării locului de aflare a debitorului, or, faptul simplei citări a debitorului nu reprezintă o unică măsură eficientă care poate fi întreprinsă în vederea identificării locului de aflare a debitorului. Mai mult ca atât, executorul judecătoresc nu a fost lipsit de dreptul de a cita debitorul prin citație publică, în condiția în care debitorul nu recepționează citația.

Astfel, Colegiul consideră că măsurile întreprinse de către executorul judecătoresc, în vederea stabilirii locului de aflare a debitorului, sunt insuficiente și nu justifică concursul instanței de judecată, în vederea stabilirii locului de aflare a debitorului cu aplicarea unei măsuri drastice de anunțarea în căutare a acestuia.

Jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului prevede că, discrepanța respectivă trebuie examinată în lumina principiilor generale enunțate de Convenție, prin care se cere ca să fie respectat un echilibru echitabil dintre necesitățile intereselor generale ale societății care sunt servite prin măsura în cauză și drepturile fundamentale ale individului care sunt afectate prin acea măsură.

În lipsa materialului probator instanța de recurs nu poate să determine dacă se respectă acest echilibru echitabil, or, balanța necesară nu va fi respectată dacă individul vizat a fost obligat să suporte “o sarcină individuală și excesivă”, impunând o sarcină disproporționată pe seama debitorului care are de achitat o sumă de bani vizavi de dreptul său la libera circulație.

Respectiv, din circumstanțele invocate supra, Colegiul judiciar consideră că prima instanță întemeiat a respins demersul executorului judecătoresc privind anunțarea în căutare a debitorului Tiron Pantelei, deoarece executorul judecătoresc nu a demonstrat faptul că au fost întreprinse toate măsurile prevăzute de legislație privind executarea documentului executoriu.

Astfel, având în vedere că executorul judecătoresc nu a întreprins suficiente măsuri în vederea identificării locului aflării debitorului cât și în vederea probării necesității anunțării în căutare a debitorului Negru Alexandru, instanța de fond cu justă cauză a respins demersul executorului judecătoresc, iar criticile recurentului instanța de recurs le consideră abuzive și neîntemeiate.

Prin urmare, instanța de recurs nu a reținut admiterea abaterilor procedurale de către instanța de fond la adoptarea încheierii supuse recursului, din care considerente recursul urmează a fi respins ca fiind neîntemeiat iar încheierea Judecătoriei Cahul, sediul Central din 27 septembrie 2021 va fi menținută ca fiind legală și fondată.

În baza celor expuse, potrivit prevederilor art. 425, art. 427 lit. a), art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul judiciar al Curții de Apel Cahul,, –

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de către executorul judecătoresc Bușuleac Mariana.

Se menține încheierea Judecătoriei Cahul, sediul Central din 27 septembrie 2021, pronunțată în cauza civilă la demersul executorului judecătoresc Bușuleac Mariana privind anunțarea în căutare a debitorului Negru Alexandru.

Decizia este irevocabilă de la emitere și se plasează pe pagina web a instanței.

Președintele ședinței, judecător:

Judecători:

Ruslan Petrov

Natalia Bondarenco

Serghei Pilipenco